Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 93 (445) simbătă 19 noiemb. 1955 ✩ 4 pag. 15 bani

CERCURILE PE MATERII ajutor prețios în însușirea cunoștințelor

Camera „misterioasă“

In ziua aceea, Fodor Ladislau era de serviciu pe școală. Se plimba pe coridor, așteptînd să treacă cele cîteva minute care mai rămăseseră pînă la pauză. De odată, i se păru că aude un sunet ciudat. Venea de undeva de aproape. Ascultă la ușa clasei a VI-a. Dar sunetul nu venea de aici, și nici din clasa a VII-a alăturată. La capătul coridorului zări o ușă pe care nu era scris nimic. Pe măsură ce se apropia de ea, auzea tot mai clar sunetul ciudat:

— Țac... țac, țac... țac... țac, țac, țac...

Işi lipi urechea de ușă și ascultă încordat, dar nu reuși să-și dea seama ce poate produce un asemenea sunet. De odată tresări. Il strigase cineva. Işi intoarse capul. Era tovarășa secretară, care îi aminti că e timpul să sune. Apăsă în grabă pe butonul sonerici și alergă spre clasa a V-a.

— Vino repede! Am descoperit ceva, îi zise în șoaptă prietenului său Alexandru.

Il trase pînă în fața camerei „misterioase“.

— Fă-te că vorbești cu mine și ascultă!

— Țac... țac... țac, țac, țac... auzi și Alexandru. De la un timp însă, sunetul se transformă într-un hîrîit asurzitor.

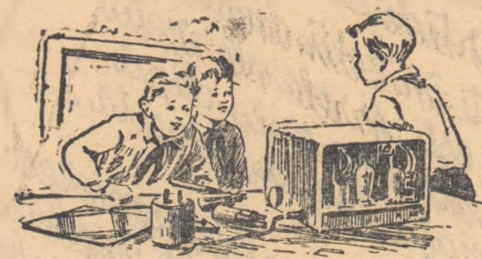
...Din ziua aceea cei doi prieteni dădeau mereu tîrcoale „misterioasei“ camere. Dar niciodată n-au îndrăznit să apese pe clanță. Așteptau, doar-doar s-o ivi vreun prilej să deschidă cineva ușa și să vadă ce se petrece acolo, înăuntru.

Și iată că prilejul s-a ivit. Cu o lădiță de lemn, frumos lustruită, Csapo Mihai, din clasa a VI-a, venea spre el. Fără a băga în seamă pe cei doi dintr-a V-a care priveau curioși în urma lui, deschise ușa și intră.

Curioșii n-au reușit să vadă decît un colț de masă plin cu tot felul de obiecte, asemănătoare unor gîngănii cu multe picioare.

— Hai să intrăm și noi! propuse Ladislau, prinzînd curaj.

— Hai! Deschide tu ușa! zise Alexandru.

Și au intrat. Pe masă sîrme, lămpi de radio, bucăți de tablă și fier. Doi băieți meșteresc ceva la o cutiuță cu butoane — (un viitor aparat de radio cu o lampă). In jur, alți copii fac bobine de sîrmă, taie bucăți de tablă, pilesc. A! dar iată și mașinăriile acelea care scot ciudatul sunet: ...țac... țac... țac, țac, țac... Sînt două: una, într-un colț al camerei, cealaltă — în colțul opus.

— Acesta-i telegraful! — îi lămuri tovarășul instructor Simon Francisc. Cum vedeți, cu ajutorul lui, Mihai și Ștefan se înțeleg fără să vorbească.

Vizitatorii priveau curioși la fiecare lucru și li se părea foarte interesant tot ce se petrece acolo.

— Oare nu ne primește și pe noi? îl întrebă în șoaptă Alexandru pe prietenul său.

— Nu ne primiți și pe noi în cerc? repetă cu voce tare Ladislau.

— Ce să faceți voi aici? sări cu gura un băiat „mare“ dintr-a VII-a. Doar nici n-ați învățat fizică! Aici trebuie să cunoști multe!

— O să învățăm, spuseră cei doi.

Cei dintr-a VII-a au izbucnit în rîs.

— Bine! Să-i primim, zise tovarășul instructor. Vă dăm o săptămînă, în care să învățați alfabetul morse.

...Trei zile au trecut de cînd cei doi prieteni au descoperit taina camerei „misterioase“.

— Ce semn are „A“? Dar „B“? Ii auzeai vorbind în pauze.

A patra zi, cei doi elevi s-au prezentat la „examen“. Ladislau a fost examinat primul.

— P... R... I... M... I... T... I... N... E... — I... N... — C... E... R... C... U... L... — V... O... S... T... R... U, au citit cei de față pe fîșia de hîrtie dinaintea lor. Nu uitase nici un punct, nici o linioară.

Nici Alexandru nu s-a făcut de rușine. Cei doi băieți au fost primiți ca „ucenici“ ai cercului de radiofonie de la Școala de 7 ani, cu limba de predare maghiară, din Timișoara. La început au lucrat la telegraful morse, dar mai tîrziu au fost trecuți și ei la construirea primului aparat de radio.

Alexandru și Ladislau sînt acum în clasa a VI-a. Invață fizica și sînt socotiți printre cei mai buni radiofoniști din școală. Munca în cerc le este de un mare ajutor la înțelegerea lecțiilor de fizică.

In acest an în cercul lor se construiesc aparate noi, cu galenă, iar radioul de anul trecut va fi transformat într-unul mai mare și mai bun.

Irina RADULIAN

In familia lui Constantin

Să vi-i prezint pe rînd, ca pînă la urmă să nu-i încurcăm. Constantin unu, este un țăran muncitor din comuna Chițeni, raionul Brăila. Fiul său, Constantin doi să-i spunem, — căruia băieții îi mai zic și Costică, este în clasa a VII-a și conduce cercul de naturale din școală. Iar cel de-al treilea Constantin e vărul său și în același timp prietenul său cel mai apropiat.

Constantin unu, tatăl și unchiul celor doi băieți, are un ogor. An de an el a cultivat acolo porumb, cereale și tot ce era de trebuință familiei lui. De la un timp încoace pe bătrîn începură să-l roadă niște gînduri de care nu putea scăpa de fel. Mulți țărani din sat au început să cultive bumbacul, plantă puțin răspîndită, pînă nu de mult, în sat. Tare ar fi dorit să încerce și el, că doar auzea că aduce multe foloase dar în același timp știa că asta înseamnă muncă multă și susținută.

Și așa se tot frămînta, dar gîndurile nu și le destăinuia nimănui.

TAINE, GÎNDURI...

De cum venea de la școală și pînă noaptea tîrziu, Costică, sau Constantin doi — cum-i zicem noi, scria de zor sau citea cu multă atenție niște cărticele. Uneori se mai ridica și-și nota ceva într-un caiet. Neputîndu-se dumiri asupra unor lucruri citite, dădea o fugă la cîte un vecin, apoi se întorcea continuînd să noteze. Era oare o taină la care lucra cu atîta perseverență? Nu. Pregătea doar referatul despre cultura bumbacului, referat pe care urma să-l prezinte în curînd în cerc, și, după cît se vedea, treaba nu era deloc ușoară. Pînă la urmă însă referatul îi reuși fără cusur. Dar de la adunarea cercului, el se întoarse totuși îngîndurat. Nu-l mulțumiseră deloc cuvintele de laudă ale colegilor. Fără să-și fi dat seama, îndrăgise nespus de mult cultura bumbacului. Zi și noapte se tot gîndea cum și unde ar trebui să încerce și el cultivarea acestei plante. Grădina școlii nu este prielnică. E tare umbroasă. „Ogorul tatei ar fi bun — își spunea în gînd — dar cam mic... Și-apoi, oare s-ar învoi bătrînul?“.

Către primăvară însă, Costică se hotărî să-i dezvăluie tatălui gîndurile sale. Il chemă și pe văru-său în ajutor și amîndoi se înfățișară bătrînului.

CÎND A VENIT PRIMĂVARA.

Primăvara i-a găsit pe cei trei Constantini în plină activitate. Toți, au așteptat cu aceeași nerăbdare și strîngere de inimă apariția primelor frunzulițe, care le vesteau doar începutul activității lor. Dar nu toate zilele le-au adus bucurii. Necazurile se iveau cînd nici nu se gîndeau la ele. A fost de pildă un timp, cînd a plouat cîteva săptămîni cu nemiluita. Tare erau necăjiți. Unchiul Constantin nu spunea nimic băieților. Insă în ochii lui mîhniți copiii citeau mustrarea.

— Numai voi sînteți vinovați. Rău am făcut că v-am dat ascultare. Uite că plouă mereu și bumbacul se prăpădește, — păreau că spun acești ochi.

Băieții la-nceput nu ziceau nimic. Se simțeau vinovați. Doar avea bătrînul dreptate. Dar acum ce era de făcut? Răsfoiră din nou referatul. cerură sfatul agronomului. Intr-o zi apărură și primele raze calde ale soarelui. Toată familia Constantinilor ieși pe ogor. După atîta ploaie crescuseră multe buruieni. Au săpat, au plivit, ba încă au aplicat și metoda cîrnitului, și tufele au început să se dezvolte de minune.

A venit toamna. Cîmpul, pînă mai înainte verde, prinsese acum pete de rugină. Dintre culturi, nu se mai zăreau pe cîmp decît lanurile întinse de bumbac. Curînd au venit și culegătorii. Printre ei, un om în vîrstă cu doi băieți. Cei trei Constantini au venit să strîngă prima lor recoltă de bumbac.

Irma CSIKI

Prietena mea Lenuța

Cu Lenuța Preoteasa sînt prietenă de anul trecut, de cînd am venit să învăț aci, la școala romînă.

In primele zile eram sfioasă, deși noile mele colege se arătau foarte prietenoase. Mi-au povestit multe întîmplări din școală, mă întrebau cum se învăța la școala maghiară. La început mă simțeam străină și, la toate întrebările lor, răspundeam doar „da", sau „nu".

Acum m-am schimbat mult. Fetele m-au ajutat. Lenuța a fost mereu cu mine. Venea la mine acasă, ne pregăteam lecțiile împreună și apoi mergeam să ne plimbăm sau să ne jucăm.

Intre noi s-a închegat o prietenie adevărată. Ne ajutăm una pe alta și ne bucurăm de fiecare succes pe care-l avem, atît la școală cît și la cercul de coregrafie de la Casa pionierilor.

Margareta RIPPNER
cl. a V-a A
Școala de fete nr. 2
Oradea

In ziua aceas
tasul a intrat p
adus scrisorile,
vești, am găsit
pe care o vedeț
„Sîntem o gr.
prietenoasă. Înv
ne ajutăm înt
noi. V-am trim
să ne cunoașteți
fetele din grupa
Școala de 7 an
din Cîmpina.
Toate au nur
învățătură, la j
vitatea pionier
reu împreună.
La cercurile
nierilor din or
înscrise și vin

Partidului.

Tu rază-mi ești-în zorii dimineții,
Lumină-mi ești și soarele vieții.
Tu-n orice ceas și-n orice clipă
Imi faci viața bună, fericită.

Cu gînd voios și cald, pionieresc
Un cînt de mulțumire-ți împletesc
Și tot ce e mai drag și mai iubit,
Eu ție ți le dăruiesc Partid.

Rusu Elena
Școala pedagogică mixtă nr. 2
Anul I. Cluj.

Ne-au sosit oa

...Cică odată Scufița Roșie, cu coșulețul pe mînă, se în
dure spre casa bunicii, să-i ducă de mîncare. Și iat-o ajunsă.
care-i răspunse nu semăna cu cel al bunicii. Era mai gros. „
Scufița Roșie... așa își depăna firul povestirii Korakoi Ana. Oa
grădiniță, erau numai ochi și urechi. Piroska nici nu clipea. S
din grupa mijlocie, nu se mai sătura ascultînd.

Le-a plăcut mult invitaților noștri și filmul „Motanul
mai puteau opri cînd încrezutul motan se plimba țanțoș de
de la grădiniță clipe plăcute și le-au rugat pe pionierele grupei
să le mai organizeze astfel de seri de basm.

Șantierul piticilor.

Pe ulița unde se înalță școala cea nouă s-a format un adevărat șantier. Intr-o parte stau orînduite cărămizile, țiglele, iar în altă parte grămezi de nisip, var și ciment.

De cum se luminează de ziuă, zidarii își încep lucrul. In ajutorul lor vin în fiecare zi pionierii.

Nistor Diaconescu, președintele unității, e mereu în frunte. El îi antrenează pe toți ceilalți pionieri. Pionierii detașamentului nr. 1 au cărat nisip, var și apă pentru mortar. Cei din detașamentul nr. 3 au dat la îndemîna meșterilor cărămizile. Detașamentul nr. 2 a ajutat la amestecatul mortarului. Totul seamănă aici cu un adevărat șantier, pe care noi l-am numit „Șantierul piticilor".

Acum se fac ultimele lucrări. Peste puțină vreme, copiii vor învăța în școala nouă.

Maria Badea
Instructoare superioară - satul Greci com. Schitu

Repede și mult

Nu demult am mers la strîns de ghindă și măcieșe. Aerul proaspăt, copacii mari și falnici ne făceau să ne simțim foarte bine în pădure. Toți eram parcă mai puternici, mai veseli. Dar n-am uitat pentru ce venisem aici.

Clasele mai mari s-au luat la întrecere. Copiii din clasa a V-a i-au întrecut pe toți și singuri au adunat 150 kg. din cele 600 cîte am strîns toți la un loc. In acest timp, noi, cei din clasa a IV-a, am cules 30 kg. măcieșe, pe care le-am predat cooperativei.

Victoria Munteanu
cls. a IV-a C Unitatea Nr. 23 Poiana Sibiului
reg. Hunedoara

1600 kg. fier vechi

In școala noastră, fiecare școlar, mic sau mare, cînd are timp liber strînge fier vechi.

De pe acasă, de pe la vecini ne străduim toți să adunăm cît mai mult fier vechi. Colegul meu Mihai Foia a adus 125 kg., iar Ion Condreț – 125
Au mai adus fier ve
alți școlari, cînd am
rit tot fierul, am
că aveam peste

Gheo
cl. a VII-a
Com. Solonț

Am pornit în... „larg"

Orice marinar, cînd porneşte în larg, îşi ia cu el busola. E prietena şi călăuza lui. Şi detaşamentul nostru îşi are busola lui — planul de muncă. Cu ce să ne începem activitatea? — m-am întrebat, atunci cînd pionierii m-au ales preşedintă. Excursii, ajutor la învăţătură celor slabi, gazeta de perete. Aveam o mulţime de sarcini.

— Să vizităm fabrica de ciment! — a propus o pionieră.

— Băieţii noştri nu prea se-mpacă cu disciplina. Ce-ar fi să discutăm şi despre asta? — adăugă o altă pionieră.

— Şi o seară de basm ar fi frumoasă — am spus eu.

Am strîns, de la pionieri, toate propunerile, am scos de o parte din planul unităţii ceea ce trebuia să facem noi şi aşa, am alcătuit primul plan al detaşamentului. Acum am pornit în largul activităţii noastre de anul acesta. Busola, planul de muncă, ne va călăuzi pretutindeni.

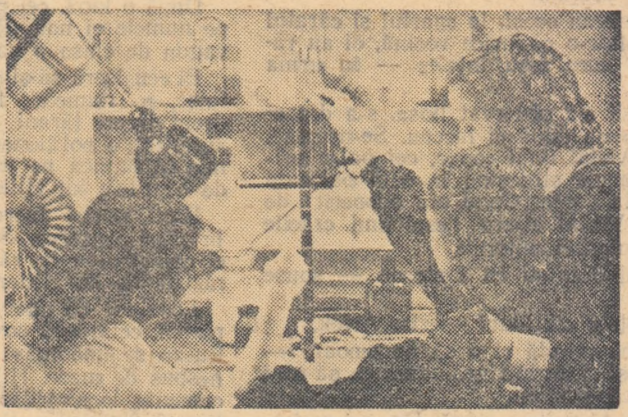
Ecaterina FLORESCU
Detaşamentul 6 — Cerna Vodă
regiunea Constanţa

Mîini îndemînatice

Băieţii şi fetele vin cu multă plăcere la cercul „Mîini îndemînatice". Băieţii lucrează perii de haine şi de ghete, împletesc cu multă măiestrie sacoşe de cînepă trainică şi fac mături dese şi bune. Noi, fetele, coasem motive romîneşti pe diferite obiecte de pînză albă şi colorată.

La şcoală, la sfîrşitul anului, împreună cu băieţii vom aranja o expoziţie, unde vom pune şerveţelele, feţele de masă şi bluziţele brodate de noi. Părinţii noştri o să vadă astfel ce am lucrat noi la cerc.

Un grup de pioniere din cl. a V-a, Şcoala de 7 ani, com. Oancea, regiunea Galaţi

— Fii atentă Zina să nu strici imaginea — spune Rodica Tomaşevschi, prietenei sale.

— Priviţi fetelor pe cei de la cercul mîinilor îndemînatice cum împăiază păsările. E grozavă poza asta! — adaugă Clara.

Cele trei fete pe care le vedeţi în această fotografie sînt membre ale cercului de fotografi-amatori de la Casa pionierilor din Năsăud. Ele privesc cu atenţie imaginile făcute în cerc.

Tari ca fierul, iuţi ca oţelul

In zilele frumoase, noi cei din cercul sportiv ieşim adesea în pas alergător, unul cîte unul în şir, pe terenul de volei al Palatului pionierilor. Cu voioşie începem de fiecare dată activitatea sportivă. La începutul orei, tovarăşul profesor, Ştefan Gyeneş, face cu noi încălzirea pentru a ne obişnui organismul cu mişcări. Apoi facem sărituri, jucăm volei.

Toţi cei din cercul nostru dorim să devenim viguroşi şi oţeliţi şi, în viitoarele spartachiade, să cîştigăm cît mai multe locuri întîi.

Afară de volei, mai jucăm şah şi tenis de masă. Ne place mult sportul şi vrem să fim buni sportivi.

Nicolae MAGHEŢU
pionier
Palatul pionierilor
Timişoara

*...d pos-
şi ne-a
alte
...ografia
...us.
...elă şi
...ine şi
...a între
...ografie
scriau
... de la
nr. 2*

*5. La
...n acti-
...nt me-*

*...sa pio-
toate
...ie.*

...eţi

...e cărarea din pă-
...ătu, dar glasul
fi?", se întrebă
...ştri, copiii de la
văzut pe Marika

Rîsetele nu se
Au petrecut copiii
din clasa a VII-a

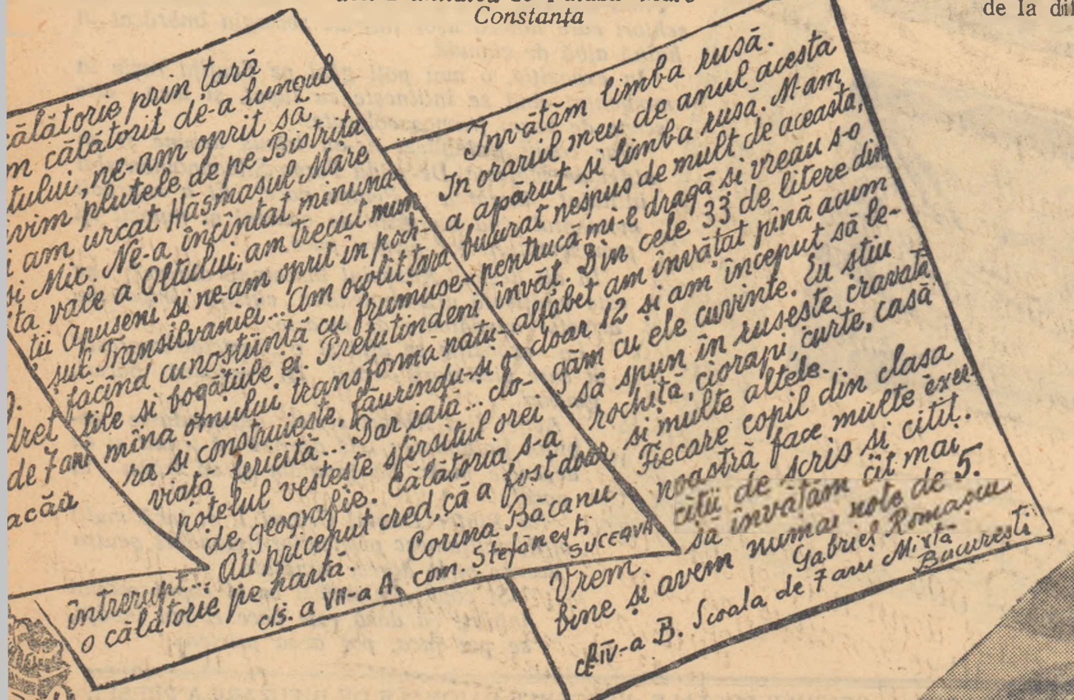
...a GRUBER
...lie nr. 4 — Arad

Ieri şi astăzi

Odinioară Palazul era un sat uitat. Locuitorii lui stăteau în colibe sărăcăcioase. După 23 August 1944 s-a schimbat mult viaţa în sat la noi. Astăzi Palazul a devenit un cartier mărginaş al oraşului Constanţa. In fiecare casă străluceşte becul electric. De la staţia de radioamplificare pătrunde în toate casele muzica şi, de multe ori, părinţii noştri ascultă la difuzor programele vesele pe care le prezentăm noi.

De cînd îi colectivă-n sat, şi masa ni-i mai îndestulată. Avem un magazin de stat încărcat cu de toate. Nu peste mult timp, la căminul cultural care se află în construcţie, o să putem organiza şezători, seri literare, o să citim cărţi. E frumos acum în satul nostru! Cînd va fi gata şi parcul pionierilor la care lucrăm acum o să fie şi mai frumos!

Aurica GĂIBAN şi Ion TIMPU
*det. 2 unitatea 25 Palazu'-Mare
Constanţa*

...călătorie prin ţară
...m călătorit de-a lungul
...tului, ne-am oprit să
...vim plutele de pe Bistriţa
...i am urcat Hăşmaşul Mare
...i Mic. Ne-a încîntat minuna-
...ta vale a Oltului; am trecut mun-
...ţii Apuseni şi ne-am oprit în podi-
...şul Transilvaniei... Am ocolit ţara
făcînd cunoştinţă cu frumuse-
ţile şi bogăţiile ei. Pretutindeni
mîna omului transformă natu-
ra şi construieşte, făurindu-şi o
viaţă fericită... Dar iată... clo-
poţelul vesteşte sfîrşitul orei
de geografie. Călătoria s-a
întrerupt... Aţi priceput cred, că a fost doar
o călătorie pe hartă.
Corina Băcanu
cls. a VII-a A, com. Ştefăneşti
Suceava

Invăţăm limba rusă.
In orarul meu de anul acesta
a apărut şi limba rusă. M-am
bucurat nespus de mult de aceasta,
pentrucă mi-e dragă şi vreau s-o
învăţ. Din cele 33 de litere din
alfabet am învăţat pînă acum
doar 12 şi am început să le-
găm cu ele cuvinte. Eu ştiu
să spun în ruseşte cravată,
rochiţă, ciorapi, curte, casă
şi multe altele.
Fiecare copil din clasa
noastră face multe exer-
ciţii de scris şi citit.
Vrem să învăţăm cît mai
bine şi avem numai note de 5.
Gabriel Romaşcu
cl. IV-a B. Şcoala de 7 ani Mixtă
Bucureşti

Vă poftim în sat la noi!

Seara, după ce negura învăluie totul în mantia ei, dacă priveşti de pe deal satul nostru, zăreşti zeci de luminiţe de aur.

Aproape în fiecare casă arde acum „lampa lui Ilici".

Bucuria noastră a fost nespusă cînd a fost electrificată şcoala. La „lampa lui Ilici", literele cărţii par mai frumoase, mai pline de lumină.

In curînd, aripile vîntului vor duce pînă departe acordul cîntecelor de la difuzoarele ce vor fi instalate.

Constanta HAROBEANU
cl. a VI-a
Şcoala de 7 ani
comuna Domneşti
reg. Piteşti

Ghicitori

**Pînă să se coacă miezul
Il mîncăm coaja (Fasolea verde).**

**Stă sub pălăria ei,
Colo-n iarbă...
Poţi s-o iei! (Ciuperca).**

Lucia MIHALCEA

(Auzite de la tatăl meu, Dumitru Mihalcea din Feteşti)

Cei patru vulturi

de Maria Arseno

Intîmplător am găsit într-o revistă poloneză fotografia unei profesoare evidenţiate, poftită să ia parte la o conferinţă a Partizanilor Păcii.

Fotografia mi-a atras numaidecît atenţia, iar numele profesoarei, Mara, m-a umplut de emoţie. Să vă spun de ce:

Mai întîi s-a numit Mara, — aşa îi spunea maică-sa, — apoi, Rusza; astfel îi spuneau cei patru „vulturi" — trei băieţi şi-o fată, care au găsit-o si au luat-o cu ei ca să n-o prindă şi să nu o ucidă Gestapoul — poliţia lui Hitler.

„Vulturii" aveau şi ei nume: Gleb. Artek, Sztefan şi Mitzi.

★

Gleb, Artek, Sztefan şi Mitzi sînt polonezi. In 1942 se aflau, închişi de hitleriştii care le ocupaseră ţara, într-un lagăr de triere din apropierea Varşoviei. Pînă în clipa evadării ei nu s-au cunoscut.

Dar într-o seară...

In timp ce erau scoşi, la spartul şi căratul buturugilor, într-o pădurice vecină, ei au rămas — aşa cum s-au înţeles — în urma convoiului.

Indată ce li s-a observat lipsa, s-a dat alarma. Şi goana după ei începu. Se-nserase. Cătăraţi în vîrful unui copac, cei patru priveau cu palmele streaşină la ochi poteca care ducea la şosea. Cerul era acoperit de nori negri. Vîntul zbura despletind crăcile de frunze, şuierînd puternic.

— Se văd poliţişti cu lanterne — spuse Gleb.

— Ii însoţesc cîini-lupi — zise Artek.

— O să ne prindă şi o să ne omoare — şopti Mitzi şi-şi înghiţi geamătul, ca să nu-i demoralizeze pe băieţi.

Sztefan vorbi mai pe urmă. Era cel mai în vîrstă. Avea 24 de ani.

— Socotesc că nu trebuie să rămînem cu mîinile în sîn.. Eu unul o să apuc pe primul hitlerist de gît. Gleb tu ai să-i smulgi arma. Iar...

N-a mai putut continua. Tufişul trozni călcat de paşi uşori, iar după un arbore se ivi o umbră...

— Un poliţist — făcu sfîşiată de spaimă Mitzi, mezina grupei.

Dar în locul gestapistului cu cască şi armă automată, apăru chipul palid al unei fetiţe. Se aşeză la rădăcina copacului şi începu să plîngă murmurînd cîteva cuvinte care ar fi înduioşat şi un munte de piatră: „Mamă... Mamă, unde eşti? De ce nu vii să mă iei cu tine? Mamă..." Dar mama fetiţei nu mai putea veni. Ea zăcea, împuşcată în ceafă de gardienii hitlerişti, alături de alţi bărbaţi, femei şi copii.

— Mamă, de ce nu vii?...

A venit însă Sztefan. A coborît de pe creanga cea mai înaltă a arborelui şi a urcat fetiţa sus, ascunzînd-o lîngă ei, în frunzişul des al stejarului.

Au venit şi poliţiştii. Dar vîntul care bătea dimpotrivă, urmat de o ploaie deasă, a împiedicat dulăii în lanţ şi lupii în cisme — să-i adulmece...

In zori a răsărit soarele. Degetele lui de aur mîngîiau obrajii frunzelor, braţele crăcilor, ba chiar şi năsucul fetiţei rătăcite care-şi căuta mama.

— Cum te cheamă? — a întrebat-o Gleb.

— Mara — a răspuns ea, netezindu-şi cu degetele părul, încă ud de ploaie.

— O să-ţi spunem Rusza — a zis Artek.

— Eu am să-ţi fiu soră — a spus Mitzi.

— Şi noi fraţi — au adăugat ceilalţi.

Au stat ascunşi în pădure înc-o zi. Şi-au astîmpărat foamea cu ghindă. In noaptea următoare s-au strecurat din pădure şi au poposit într-un sat. Ţăranii, cărora le-a fost milă de ei şi-i urau pe hitlerişti, le-au dat adăpost, mîncare şi haine ţărăneşti.

După o lună, cei patru vulturi şi cu Mara, pe numele ei nou, Rusza, călătoreau într-un vagon de clasa a patra spre Rostov.

Ei reuşiseră să-şi procure chiar în sat acte false, pe numele lor schimbate. S-au dat drept tineri ţărani în căutare de lucru. Şi autorităţile poliţieneşti de ocupaţie i-au trimis la muncă pe teritoriul sovietic cotropit de hoardele lui Hitler.

Eroii noştri lucrau la refacerea unei fabrici de conserve. Spun că lucrau... de fapt ei contribuiau la zădărnicirea eforturilor de război ale lui Hitler.

Locuiau de cîteva luni la o văduvă de război, cetăţeană sovietică. Intr-una din zile, Rusza se îmbolnăvi de tifos. Pericolul era nespus de mare. Hitleriştii nu dădeau medicamente locuitorilor bolnavi, iar pe cei cu tifos îi împuşcau şi îi azvîrleau în gropi cu var.

Rînd pe rînd, cei patru tineri o păzeau şi o îngrijeau pe Rusza. Dar numai cu vorbe şi mîngîieri Medicamente nu aveau. După cîteva zile o veste cumplită îi lovi din nou.

Gestapoului din Rostov i s-a părut curios că de cîteva săptămîni fiecare din cei patru tineri lipsea cîte o jumătate de zi de la lucru. Ba, mai mult. Unul din ei, Gleb, a fost surprins încercînd să momească un felcer neamţ, să-i vîndă un tub cu sulfamide... Un agent a început să dea tîrcoale pe lîngă casă. Fără a mai pierde timpul, vulturii s-au pregătit de plecare. Ce să facă însă cu Rusza, care zăcea cu 40 de grade temperatură? S-au frămîntat ei destul pînă ce s-au hotărît să se despartă de ea.

Nimeni dintre ei nu îndrăznea să facă această propunere, fără de care ar fi fost cu toţii prinşi şi împuşcaţi. Gazda le veni însă într-ajutor.

— Lăsaţi-o la mine...

Au urcat-o în podul casei, şi cu lacrimile în ochi, s-au despărţit de ea, lăsînd-o în seama inimoasei şi curajoasei cetăţene sovietice. Cine ştie dacă fetiţa va scăpa cu viaţă şi se vor mai întîlni vreodată?

Din stradă şi-au întors privirile către căsuţa care se pierdea repede în noapte.

★

Cum au ajuns cei patru... în România nu e o întîmplare şi mai puţin o minune. Ci o dovadă a curajului şi vitejiei lor.

Au mers sute de kilometri pe jos. Prin păduri şi drumuri ocolite. Prin ger, prin viscole. Infometaţi, rupţi de nesomn. Au găsit undeva uniforme şi s-au dat drept sanitari care se duc în concediu de refacere în România şi s-au ascuns la Slatina.

★

A trecut o jumătate de an. De cei patru nu se prindea nici liniştea, nici somnul. Gîndul lor sbura la Rusza.

— O fi scăpat cu viaţă? — se întreba mereu Gleb.

— Or fi prins-o hitleriştii? — îşi spunea de zece ori pe zi Artek.

— Ce şi-o fi spus cînd şi-a dat seama că am părăsit-o? — gîndea Mitzi.

Sztefan nu zicea nimic. Il frămînta un gînd. Şi, într-o dimineaţă, cei trei găsiră un bileţel: „Nu mai pot. Mă duc s-o caut pe Rusza, Sztefan".

El a scos hainele de sanitar militar din ascunzătoare, şi-a alcătuit un bilet de întoarcere şi... după o lună s-a întors cu Rusza în Slatina. Nu vă mai spun prin ce chinuri şi emoţii au trecut Mitzi, Artek, Gleb, eu şi cîţiva prieteni care le cunoaştem povestea, pînă l-am văzut înapoi.

Rusza fusese îngrijită şi salvată din ghearele morţii de buna gazdă, văduva de război din Rostov.

★

Şi a mai trecut un an. Brava armată sovietică a zdrobit şi alungat hoardele hitleriste, au eliberat ţări subjugate, au readus la viaţă popoarele înrobite.

Sztefan, Artek, Mitzi Gleb şi Rusza s-au înapoiat în Polonia nouă şi democrată. M-am despărţit cu greu de ei, atît mi-au fost de dragi.

Nu-i uitasem. Dar viaţa, munca cea de toate zilele acoperise puţin cîte puţin amintirile. Au fost de-ajuns însă cele cîteva rînduri de ziar, ca întîmplările să-mi reînvie şi să mă emoţioneze ca şi în urmă cu peste unsprezece ani... Simţeam nevoia să le împărtăşesc şi altora.

De aceea vi le-am povestit.

Prietenii de departe

Poate nu v-aţi gîndit niciodată că aveţi prieteni tocmai în îndepărtata Finlanda, ţara cu întinse şi dese păduri. Şi totuşi copiii de acolo ne-au trimis un semn de prietenie: mai multe desene pe care Institutul Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea le-a strîns într-o expoziţie, deschisă la Palatul pionierilor din Bucureşti.

Prietenii din Finlanda sînt băieţi şi fetiţe care ne povestesc în desene, întîmplări din viaţa lor de şcoală, din jocurile, necazurile şi bucuriile lor, despre multe aspecte de muncă şi viaţa celor mari.

Iată-l de pildă pe Kari Kornvenranta... El a desenat un băiat neastîmpărat care a prins o pisică şi fără milă îi mîzgăleşte blana în tot felul de culori. Pisica este gata să se smulgă din mîinile lui şi parcă-i auzi mieunatul prelung: — miau — miau.

Timö Mükela, care a împlinit 12 ani, a desenat doi schiori care lunecă uşor într-un peisagiu îmbrăcat în haină albă de zăpadă.

In expoziţie, o mai poţi găsi pe Scufiţa roşie în momentul cînd se întîlneşte cu lupul, şi încă alte scene de basm frumos colorate.

Dar copiii finlandezi ne-au trimis desene şi cu altfel de subiecte. De pildă Torvo Silvennoinen şi-a intitulat lucrarea „Pentru pace". El a zugrăvit momentul cînd un grup de oameni ai muncii îşi pun semătura lor pentru pace.

In alt desen „Războiul înseamnă durere", ne este înfăţişată ura oamenilor cinstiţi împotriva armelor aducătoare de moarte.

La expoziţie se află şi o „Carte de impresii" în care vizitatorii copii îşi notează păreri, gînduri.

Astfel Iles Robert scrie, adresîndu-se copiilor finlandezi: „Aş dori să vă trimit şi eu desenele mele. Să învăţăm şi să trăim în pace".

Iar Pinter Diana, Griceri I. şi încă mulţi alţii, mulţumesc prietenilor finlandezi pentru desene şi le doresc sănătate.

Şi copiii finlandezi ca şi copiii romîni înţeleg că dacă este pace ei pot învăţa, se pot juca, pot avea prieteni.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52